

mitte õnnistust. Ja emma ütles temmale: Tul-
go se wanne minno peäle / mo poeg / kule agga
mo sanna / ja minne / to mulle. Ja ta läks /
ja wõttis ja wiis omma emma lätte. Ja
kui roog walmis olli / siis wõttis Rebekka omma
wannema poja Esawi kallid rided / ja panni neid
Jakobi selga / ja nende kitse tallede nahhad panni
ta temma lätte ümber / ja temma laela ümber /
kus ta fille olli. Ja kui Jakob se maggusa roa
tõi / ütles isä temma wasto: kes sa olled / mo
poeg: ja Jakob ütles: minna ollen so esimenne
poeg Esaw; ma ollen teinud nenda kui sa mo
wasto olled rätinud; touse nüüd üles / istu ja so
mo metsa liinust / et sinno hing mind õnnistaks.
Ja Isaak ütles: mo poeg / kus sa olled ni usin
olnud leidma? ja ta ütles: Jehowa sinno Jum-
mal on sedda mo ette saatnud. Ja Isaak ütles
Jakobi wasto: et tulle liggi! ja ta katsus käega /
et temme käed olid larrused nenda kui Esawi käed
ja ütles: Se heäl on Jakobi heäl / agga need käed
on Esawi käed; ning küsis: olled sinna sesamma
mo poeg Esaw? ja ta ütles: Minna ollen. Siis
sõi ta seft roast ja jõi seft winaft / mis Jakob tem-
male olli tonud. Kui ta sai sõnud / ütles Isaak
temma wasto: Et tulle tenna / mo poeg / ja anna

mul-

mulle suud; ja kui ta suud andis / tundis Jum-
temma riette haiso ja õnnistas tedda ja ütles:
Wata minno poja haig on kui wälja haig / mis
Jehowa on õnnistanud. Jummal andko nüüd
fille taewa katest ja Ma rammust ja paljo wiija
ja wärsket wiina. Rahtwas peawad sind tenima
ja paljo rahtwast peawad so ette kummardama: oke
isand omma wendade üle / ja so emma lapsed
peawad so ette kummardama. Arranetud olgo /
kes sind arraneedwad / ja õnnistud olgo / kes sind
õnnistawad. Kui Isaak sai Jakobit õnnistanud /
ja Jakob omma isä jurest olli otse wäljaläinud /
siis tulli Esaw ja wiis omma isäle ka maggusat
roga ja pallus isä käest sedda õnnistust. Isaak
küsis warfi: kes sa olled? ta kostis: Minna ol-
len so poeg / so esimenne laps Esaw. Ja Isaak
warrises üpris wägga sure warrisemisega ja üt-
les: So wend on karmalussega tulnud ja sinno
õnnistusse arrawõtnud / kui se jääb ka õnnistud.
Kui Esaw omma isä sannad kulis / küssendas
temma libbeda küssendamissega / pallus sedda isä
kolm puhlo ühhe õnnistusse pärrast ja ütles wi-
maks: Mo isä / on sul agga se ainus õnnistus?
õnnista mind / ka mind / mo isä. Siis wõttis
Isaak tedda ka õnnistada / agga se õnnistus essi-
mes